

Til § 5.

Man har ønsket at komme ind paa en nedsat Huslejhjælpsydelse til Familieforsørgere, som har været arbejdsløse mindre end 30 Dage indenfor 60 Dage, fordi det fuldstændige Tab af Huslejhjælp kan friste Medlemmerne til at afvise et Arbejde, som maatte blive dem tilbudt henimod Slutningen af den 30 Dags Arbejdsløshed.

Man maa finde det paakrævet, at der ydes en Huslejhjælp ogsaa til Medlemmer, der ikke er Familieforsørgere, da disse med de nuværende vanskelige Boligforhold og høje Priser selv paa meget beskedne Værelser maa erkendes at være ude af Stand til at sikre sig Logi og udrede Udgifterne hertil af de ugentlige Beløb, der ydes dem i Henhold til Kassernes Vedtægter og nærværende Lovs § 6. Denne Huslejhjælp foreslaas ydet med ugentlige Beløb under Hensyn til, at Logerende maa erlægge deres Betaling ugentlig forud. Den foreslaas ydet med et fast, lavt Beløb, under Hensyn til den store praktiske Vanskelighed, der i de fleste Tilfælde vil være forbundet med at faa konstateret den egentlige Huslejes Størrelse i disse Tilfælde, hvor ingen Lejekontrakt foreligger.

Jfr. nedenfor et Mindretals Bemærkninger.

Til § 6.

Man har ved denne Ændring ønsket at lette Adgangen til at faa Arbejdsløshedsunderstøttelsen suppleret med Dyrtidshjælp, hvor saadan Supplering maatte være nødvendig.

Til § 8.

Da man under de nuværende usikre Arbejdsforhold har maattet gaa ud fra, at den ekstraordinære Arbejdsløshed vil være ud over 1. April d. A., har man ment det rigtigst, naar Spørgsmaalet om Lovens Revision er rejst, da ved samme Lejlighed at foreslaa dens Gyldighed forlænget.

Et Mindretal (Dalsgaard, Svendsen og Tvede) kan ikke overse, om ikke de i §§ 6 og 7 foreslaaede Understøttelser i adskillige Tilfælde kan komme til endog at overstige den almindelige Arbejdsfortjeneste i visse Fag.

Da dette efter Mindretallets Opfattelse vilde være urigtigt overfor de arbejdende og maaske kunde komme til at virke uheldigt paa Arbejdsforholdene i Almindelighed, vilde Mindretallet have ønsket den Tanke givet Udtryk i Lovforslaget, at der imellem den samlede Understøttelse efter §§ 6 og 7 og den Fortjeneste, der for Tiden er den almindelige i de forskellige Fag, bør være en passende Forskel i de arbejdendes Favør.

I de Tilfælde, hvor en saadan Understøttelse muligvis ikke vil være tilstrækkelig for en arbejdsløs, bør den fornødne Dyrtidshjælp saa ydes paa anden Maade.

Mindretallet maa derfor forbeholde sig sin Stilling til de fremdragne Spørgsmaal ved Sagens Behandling i Rigsdagen.